

KDY ZAČNE PUBERTA?

Pondělí, 8. srpna 2009

Mojí Markétce je osm let a pár měsíců. Je to hezká, chytrá a celkově příjemná holčička, aspoň do nedávna byla. Je to pár týdnů, kdy jsem si uvědomila, že se mi moje krev mění přeměnou ořechů. Začalo to velmi nevinně. Najednou toho odmítání, "neeee" a "ořech v sloup" bylo víc než kdykoliv jindy a víc než bych považovala za běžné a snesitelné.

V koupelně chce být najednou sama, oblečení si vybírá jen jaké chce ona a pokud si vůbec dovoluji do toho zasahovat, většinou se nesetkám s velmi jemným přímětem. Spíše naopak. Vede si tajný deník, přelouskala knížku - Jak jsem přežila na světě, kde je velmi jemnou formou a obrázky popsáno opravdu všechno. Zavela se ke mně do ložnice, zalezla si pod přehradu a přetla a přetla. Kdy jsem potom přiměla za ní a mateřsky a starostlivě jsem chtěla popovídat, poslala mě slušně někam. Mami, prosím tě..., a zase ty ořechy v sloup. Světla jsem se svojí kamarádce pedagožce. Ta se na mě pobaveně usmála a řekla, no už je to tady. A co? Nesměle jsem pípla. Období ořechů, odpověděla a názorně ukázala ten otrávený pohled směrem nahoru, mě v poslední době tolik známý. "tohle se příměru, obrátě, nic moc nepřehledně, jen vydrží. Je to to není to pravé, co tě čeká, tohle je jen taková příměra, abys to pak nedostala rovnou z první, ale měla se zvyknout, že bude mít doma poádne drzého a přece snesitelného puberťáka." Moc si zatím nedovedu přemést, že se z mého sladkého dětství opravdu stane tohle, ale zase na druhou stranu, má po kom mít bouřlivou a nesnesitelnou pubertu. Pokud to bude jako u mě, nechám se rychle zavelit do nějakého ústavu, nebo odjedu někam na hodně dlouhou dobu. Zatím nějak přežívám se jí chápat a podporovat. Nedávno si vlezla ke mně do koupelny a zvedavě mě pozorovala, jak si na obličej nanáším jiný, trochu hezčí. Trochu se přímě té zábavné podívané rozkošovala a začala mi povídat. Byl to takový ten holčičí rozhovor. Povídala o holkách a jak a co spolu dělají v partě a pak o klukách ze třídy. Začala těma, kterými jsem nemožná, protože o přeměstávkách bývají a perou se a pak taky o těch, co už tak nesnesitelní nejsou a o těch toho naprosto fakt hodně. V duchu jsem si říkala: tak už to začíná. Nejdříve jsem měla na jazyku otázku, jestli se jí taky nějaký nelíbí, jsem to polknula, protože by mě asi zase stihlo nějaké to - "mami, prosím tě...". No, hezky jsme si pokecaly. Pak jsem ji ušesala culíky, dala pusku a vystrčila vstíc tomu jejímu vlastnímu životu a pozorovala, jak poskakuje s velkou aktivitou směrem kolo. V práci i odpoledne mě napadaly všechny ty maminkovské melancholické myšlenky - o tom, jak ten čas letí a ty děti rostou a že nedávno nosily plínky a teď už se malují atd. Markétka se vrátila po obědě z družiny, vlasy jakoby proletěla hustým křovím a na jejím rýmovém tričku a riflové sukénce se krásně vyjímaly polední penát i se slutým vajíkem, vedle to vypadalo na skvrnu od polívky, nebo aje. To opravdu nevím. Tentokrát jsem výjimečně nenadávala, usmála jsem se a pomyslela si, že mám doma poád je to malou holku - chválabohu.

Paula